

5. søndag efter Trinitatis

Salmevalg

318: Stiftet Guds søn har på jorden et åndeligt rige

356: Almagts Gud, velsignet vær

147: Der sad en fisker så tankefuld

612: Den store mester kommer

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden.

Dan han holdt op med at tale, sagde han til Simon: ”Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!”

Men Simon svarede: ”Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.”

Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så

deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: ”Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.” For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus’ sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon ”Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.” Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham.

Prædiken

”Der er ingen tvivl om, at kirken har overtaget frontlinjen i protesterne mod apartheid.” Sådan sagde BBC’s korrespondent i Sydafrika til sine seere i nyhederne d. 29. februar 1988. Forud for reportagen var gået en yderst dramatisk uge. Den 24. februar 1988 havde politiministeren i Sydafrika ved lov forbudt 17 organisationer, der var indblandet i den tredje store

opstand mod apartheid i 1984, og blandt disse organisationer var også sammenslutninger, der repræsenterede to af landets største politiske magtfaktorer.

South African Council of Churches sammenkaldte kirkens ledere til et krisemøde, hvor de besluttede at fortsætte kampen mod apartheid, hvor de nu forbudte organisationer måtte give op. Kirkelederne drog til Cape Town for at overbringe regeringen deres beslutning.

Tilbage til mandag d. 29. februar. Her var 25 kirkeledere samlet i St. George's Cathedral i Cape Town sammen med omkring 100 andre gejstlige og lægmænd. Kirken lå tæt op ad regeringsbygningerne og parlamentet. Under en kort gudstjeneste oplæste Frank Chikane, generalsekretær for Council of Churches, en begæring til premierministeren, Botha, og parlamentsmedlemmerne. Menigheden blev instrueret i reglerne for ikkevoldelig, direkte aktion. Politiet ville ikke benytte tåregas i byens centrum, men brug af piske og vandkanoner var sandsynligt.

Derpå gik menigheden med hinanden under armen ud af kirken efter kirkelederne, der var i ornat, fast besluttet på at aflevere begæringen til parlamentet. I forreste række gik Desmond Tutu, Frank Chikane, den katolske ærkebiskop i Cape Town, Stephen Naidoo, præsidenten for metodistkirken, Khoza Mgojo, og præsidenten for World Alliance of Reformed Churches, Allan Boesak. En række betjente i blå uniform, også med hinanden under armen, gik tværs over gaden for at blokere vejen for dem. En betjent med højttaler meddelte dem, at deres aktion var ulovlig. Han beordrede dem til at sprede sig. De nægtede og knælede på fortovet. Politiet arresterede lederne og førte dem bort, og så gik de til angreb på resten af processionen med vandkanoner. Nogle af de gejstlige klamrede sig til parkeringsstandere, andre blev skyllet hen ad gaden.

Hvad vil det sige at blive kaldet?

I dag, 5. søndag efter Trinitatis, har vi læst to kaldelsesberetninger. En fortælling om, hvordan Esajas

blev kaldet til at være Guds profet, og en fortælling om, hvordan Simon Peter, kirkens første leder, blev kaldet til at følge Jesus og være ”menneskefisker”. Og når Gud kalder, så foregår det ikke, som når far kalder på sine børn, fordi maden er færdig. For når Gud kalder, så handler det om sandhed! Og så griber det ind i det dybeste af en menneskesjæl; Gud griber ind og kræver, at du efterlader alt. For du har sandheden at kæmpe for.

En ting, der fangede min opmærksomhed, da jeg læste teksterne første gang, var at hverken Esajas eller Simon Peter anser sig selv for værdige til at lade sig kalde. Men i Guds øjne er Esajas og Simon Peter værdige. De er ganske almindelige mennesker, som du og jeg, de elsker og hader, de gør godt og ondt, og Simon Peter kan derfor kalde sig selv for et syndigt menneske; og Esajas anser sig selv for et urent menneske, der bruger sine ord til at bryde sig selv og andre ned med.

I den nytestamentlige fortælling kaster Simon Peter sig ned for Jesu fødder og siger: ”Gå bort fra mig, Herre, for

jeg er en syndig mand.” Simon Peter erkender Jesu guddommelighed og reagerer ved at blive bange.

Angsten for det hellige og det guddommelige, tror jeg, er et grundvilkår i menneskelivet; Det er der flere grunde til. For det første har vi denne angst, fordi vi fornemmer en magt, der er større end os selv. For det andet fordi, hvis det guddommelige eksisterer, så kan det både skabe og tilintetgøre. Der er mange grunde til, hvorfor vi kan blive bange i det guddommeliges nærvær; men Esajas' og Simon Peters angst skyldes, at de ikke føler sig gode nok til Guds selskab. Mødet med Gud afslører de tanker og følelser, vi som regel forsøger at undertrykke og skjule. Og så kan et menneske sikkert nemt komme til at frygte Guds dom, for hvem har ikke i sit inderste nogen følelser og tanker, der er ødelæggende, egoistiske og negative? Jeg skal ikke kunne tale på andre menneskers vegne, men det skulle da være underligt, om jeg var den eneste.

Esajas og Simon Peter bliver bange, fordi mødet med Gud afslører alt. Men Gud er ikke kommet for at straffe Esajas

og Simon Peter. Gud er kommet for at kalde Esajas og Simon Peter. Og i Guds øjne er Esajas og Simon Peter, mennesker som du og jeg, gode nok: "Frygt ikke," siger Jesus til Simon Peter, "fra nu af skal du fange mennesker." – og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham!

Simon Peter og to andre disciple forlod alt og fulgte Jesus. Fra nu af skulle de ikke fange fisk men mennesker.

Hvad betyder det?

I visse moderne ører lyder det måske ikke så behageligt, det med at fange mennesker. Fordi vi har vores individuelle frihed, og vi må vær for sig vælge, hvad der er sandt og rigtigt i vores eget liv; ingen skal komme og indoktrinere eller hjernevaske andre; eller tvinge en tro ned over hovedet på mennesker. Vendingen "at fange mennesker" kan have en ganske negativ klang.

Men jeg vil gerne se på, hvad det betyder for Simon Peter og de andre disciple, der følger Jesus. For det er, hvad der sker. Disciplene forlader alt, og de går i Jesu fodspor. Og

hvad er det så, der sker, omkring Jesus; hvad er det Jesus gør? Hvordan fanger Jesus mennesker?

Jesus fanger altid mennesker ved at give dem nye livsmuligheder. Jesus møder igen og igen mennesker, der er låst inde i deres eget liv, enten har de låst sig selv inde, eller de er blevet undertrykt og frarøvet deres livsmuligheder.

Der er blandt andet en kvinde, der bliver grebet i utroskab og folkemængden slæber hende bort for at stene hende; men Jesus griber ind og siger: ”Lad den, der er syndfri, kaste den første sten.” Ingen kaster, og alle går bort, og Jesus siger til kvinden: ”Heller ikke jeg fordømmer dig, gå bort og synd fra nu af ikke mere.”

Det er sådan, Jesus fanger mennesker: Ved at frelse dem fra andre menneskers dom og deres egen dom, og ved at lægge dommen i Guds hænder.

Og så vil nogle mennesker indvende: ”Jamen, når dommen er hos Gud, så er det så meget mere skræmmende!”

Men dertil vil jeg svare, at det kommer an på vores gudsbillede. Det er Jesus Kristus, der har åbenbaret Guds sande væsen for os. Og Jesus kræver nok af os, at vi er syndfri; men når vi ikke er det, så inviteres vi alligevel igen og igen ind i den guddommelige nærhed, hvor syndsforladelsen og kærligheden tilsiges hvert eneste menneske; så er ethvert menneske alligevel til enhver tid velkommen ved nadverbordet, hvor vi inviteres ind i fællesskab med Gud og med hinanden, og hvor vi kan gå bort som frie mennesker, der både er syndere og retfærdiggjorte – på én og samme tid.

Tilbage til Sydafrika. Som Gud kaldte Esajas, og som Jesus kaldte Simon Peter til at fange mennesker, således er vi og kirken kaldet til at fange mennesker; det vil sige, til at forkynde evangeliet om Guds kærlighed og til at give mennesker nye livsmuligheder – både her på jorden og i evigheden. Og derfor blev kirkerne og kirkelederne i Sydafrika kaldet til at tage kampen op mod apartheid og undertrykkelse; fordi undertrykkelse er umenneskeligt og ukristeligt. At følge i Jesu Kristi fodspor vil sige at leve for

vores næstes frelse; det vil sige, ikke at bekymre os om vi selv er gode nok og værdige og om vi bliver dømt som retfærdige eller som syndere – for vi er begge dele – men derimod at bekymre os om vores medmenneskers ve og vel; om at vise dem Guds kærlighed; om at give dem nye livsmuligheder!

Det er nok store krav at stille almindelige mennesker som os, men vi kan være forsikrede om, at Gud allerede er gået hele vejen foran os; for Gud har, i skikkelse af Jesus Kristus, endda været i dødsriget. Det er ikke vores egne evner, vi må forlade os på, men derimod Guds kærlighed!

AMEN!